

Kierkegaard: The Subjective Truth

31. maj 2024

Pages 189–193 in the Hong translation.

What follows is the famous and difficult “truth is subjectivity” passage from Kierkegaard’s *Concluding Unscientific Postscript*.

Original

Hvad enten man mere empirisk bestemmer Sandhed som Tænkens Overeensstemmelse med Væren, eller mere idealistisk som Værens Overeensstemmelse med Tænken, saa gjælder det i ethvert Tilfælde om, at man nøie passer paa, hvad der forstaaes ved Væren, og at man tillige passer paa, om ikke den vidende menneskelige Aand narres ud i det Ubestemte, phantastisk bliver noget Saadant, som intet eksisterende Menneske nogensinde har været eller kan være, et Phantom, hvormed den Enkelte sysler efter Leilighed, uden dog nogensinde ved dialektiske Mellembestemmelser at tydeliggjøre sig, hvorledes han kommer ud i dette Phantastiske, hvilken Betydning det har for ham at være der, om ikke den hele Stræben derude opløser sig i en Tautologie indenfor et phantastisk dumdrigt Vovet.

Dersom der ved Væren i de tvende angivne Bestemmelser forstaaes den empiriske Væren, saa er Sandheden selv forvandlet til et Desideratur og Alt sat i Vorden, fordi den empiriske Gjenstand ikke er færdig, og den eksisterende erkjendende Aand jo selv er i Vorden, og saaledes Sandheden en Approximeren, hvis Begyndelse ikke kan absolut sættes, netop fordi der ingen Slutning er, hvilket har tilbagevirkende Kraft; hvorimod enhver Begyndelse (hvis den ikke, ved ikke at være sig dette bevidst, er en Vilkaarlighed), naar den gjøres, ikke skeer i Kraft af den immanente Tænkning, men gjøres i Kraft af en Beslutning, væsentligen i Kraft af Tro. At den erkjendende Aand er en eksisterende, og at ethvert Menneske er et saadant for sig Eksisterende, kan jeg ikke ofte nok gjentage; thi at man phantastisk har overseet dette, er Skyld i megen Forvirring. Ingen misforstaae mig. Jeg er nu saaledes en stakkels eksisterende Aand ligesom alle andre Mennesker, men hvis jeg paa en lovlig og redelig Maade kunde hjælpes til at blive noget Overordentligt, det rene Jeg-Jeg, saa er jeg altid villig til at takke for Skjenken og Velgjerningen. Kan det derimod kun skee paa den omtalte Maade ved at sige ein, zwei, drei kokolorum, eller ved at binde et Baand om den lille Finger og naar det er Fuldmaane kaste det hen paa et afsides Sted: saa bliver jeg hellere hvad jeg er, et stakkels eksisterende enkelt Menneske.

Væren maa da i hine Definitioner fattes meget mere abstrakt, som den abstrakte Gjengivelse af, eller det abstrakte Forbillede paa hvad Væren in concreto er som empirisk Væren. Saaledes forstaaet er der Intet til Hinder for, at Sandheden abstrakt bestemmes abstrakt som et Færdigt; thi Overeensstemmelsen mellem Tænken og Væren er abstrakt seet altid færdig, da Vordens Begyndelse netop ligger i Concretionen, fra hvilken Abstraktionen

abstrakt seer bort.

Men forstaaes Væren saaledes, saa er Formelen en Tautologie, det vil sige, Tænken og Væren betyder Eet og det Samme, og den Overensstemmelse, om hvilken der tales, er blot den abstrakte Identitet med sig selv. Ingen af Formlerne siger derfor mere end at Sandheden er, naar dette forstaaes saaledes at Copulaet accentueres, Sandheden er, dvs. Sandheden er en Fordoblelse, Sandheden er det Første, men Sandhedens Andet, at den er, er det Samme som det Første, denne dens Væren er Sandhedens abstrakte Form. Paa denne Maade er der udtrykt, at Sandheden ikke er noget Enkelt, men aldeles abstrakt en Fordoblelse, der dog i samme Øieblik er hævet.

Abstraktionen kan nu blive ved at omskrive dette saa meget den vil, den kommer aldrig videre. Saasnaart Sandhedens Væren bliver empirisk concret, er Sandheden selv i Vorden, er vel igjen, anet, Overensstemmelsen mellem Tænken og Væren, og er det vel saaledes virkelig for Gud, men er det ikke saaledes for nogen eksisterende Aand, da denne selv eksisterende er i Vorden.

For den eksisterende Aand qva eksisterende Aand bliver Spørgsmaalet igjen om Sandheden; thi den abstrakte Besvarelse er kun for det Abstraktum, hvilket en eksisterende Aand bliver ved at abstrahere fra sig selv qva eksisterende, hvad den kun momentviis kan gjøre, medens den dog selv i saadanne Øieblikke betaler Tilværelsen sin Gjæld ved alligevel at existere. Altsaa det er en eksisterende Aand, der spørger om Sandheden, formodentlig for at ville existere i den, men i ethvert Tilfælde er Spørgeren sig bevidst at være et eksisterende enkelt Menneske. Saaledes troer jeg at kunne gjøre mig forstaaelig for enhver Græker, og for ethvert fornuftigt Menneske. Om en tydsk Philosoph følger sin Lyst til at skabe sig, og først skaber sig om til et overfornuftigt Noget, ligesom Guldmagere og Troldmænd udpynte sig phantastisk, for da paa en yderst tilfredsstillende Maade at besvare Spørgsmaalet om Sandheden: vedkommer ikke mig, saa lidet som hans tilfredsstillende Svar, der vistnok er yderst tilfredsstillende – naar man phantastisk er bleven udklædt. Om derimod en tydsk Philosoph gjør det eller ikke, vil Enhver let forvisse sig om, der begeistret samler sin Sjel paa at ville lade sig veilede af en saadan Viis, uden Kritik blot følgsomt benyttende hans Veiledning ved at ville danne sin Existents efter den; netop naar man saaledes begeistret forholder sig som en Lærende til en saadan tydsk Professor, saa realiserer man det fortræffeligste Epigram over ham, thi en saadan Speculant er Intet mindre tjent med end en Lærendes redelige og begeistrede Iver for at udtrykke og realisere, for eksisterende at tilegne sig hans Viisdom, da den er et Noget, som Hr. Professoren har indbildt sig selv, skrevet Bøger om, men aldrig selv forsøgt, ja det er end

176ikke faldet ham ind, at det skulde gøres. Der gives Speculanter, der, ligesom hiin Portskriver skrev hvad han ikke selv kunde læse, i den Formening at det blot var hans Sag at skrive, blot skrive og skrive hvad der, naar det, om jeg saa tør sige, skal læses ved Hjælp af Gjærning, viser sig at være Nonsens, med mindre det maaskee skulde være bestemt for phantastiske Væsener.

Idet der for den eksisterende Aand qva eksisterende bliver Spørgsmaal om Sandheden, kommer hiin Sandhedens abstrakte Reduplikation igjen, men Existentsen selv, Existentsen selv i Spørgeren, der jo eksisterer, holder de tvende Momenter ud fra hinanden, og Reflexionen udviser tvende Forhold. For den objektive Reflexion bliver Sandheden et Objektivt, en Gjenstand, og det gjælder om at see bort fra Subjektet; for den subjektive Reflexion bliver Sandheden Tilegnelsen, Inderligheden, Subjektiviteten, og det gjælder netop om eksisterende at fordybe sig i Subjektiviteten.

Men hvad saa? Skal vi saa blive ved denne Disjunktion, eller tilbyder her ikke Mediationen sin godhedsfulde Bistand, saa Sandheden bliver Subjekt-Objektet? Hvorfor ikke? Men kan da ogsaa Mediationen hjælpe den Eksisterende, saa længe han eksisterer, til selv at blive Mediationen, der jo er sub specie æterni, medens den stakkels Eksisterende er eksisterende? Det kan dog ikke hjælpe at gjøre Nar af et Menneske, at lokke ham med Subjekt-Objektet, naar han selv er forhindret i at komme i den Tilstand, hvor han kan forholde sig dertil, forhindret derved at han selv er i Vorden ved at existere. Hvad kan det hjælpe at forklare hvorledes evigt den evige Sandhed er at forstaae, naar Den, der skal benytte Forklaringen, er forhindret i at forstaae den saaledes, derved at han er eksisterende, og kun en Phantast, naar han indbilder sig at være sub specie æterni, naar han altsaa skal bruge netop den Forklaring: hvorledes den evige Sandhed er at forstaae i Tidens Bestemmelse af Den, der, ved at existere, selv er i Tiden, hvad jo den velbaarne Professor selv indrømmer, om ikke ellers saa naar han hvert Qvartal hæver sin Gage. Ved Mediationens Subjekt-Objekt ere vi blot komne tilbage til Abstraktionnen, thi Sandhedens Bestemmelse som Subjekt-Objekt er aldeles det Samme som Sandheden er, dvs. Sandheden er en Fordoblelse. Den høie Viisdom har altsaa igjen blot været distrahit nok til at glemme, at det var en eksisterende Aand der spurgte om Sandheden. Eller er maaskee den eksisterende Aand selv Subjekt-Objektet? I saa Fald maatte jeg da spørge, hvor et saadant eksisterende Menneske er, der tillige er Subjekt-Objektet? Eller skal vi maaskee her igjen først forvandle den eksisterende Aand til et noget Overhovedet, og saa forklare Alt, undtagen det der spurgtes om, hvorledes et eksisterende Subjekt in concreto forholder sig til Sandheden, eller det der saa maatte spørges om,

hvorledes da det enkelte eksisterende Subjekt forholder sig til dette Noget, der synes at have ikke lidet tilfældes med en Papirs-Drage, eller med det Stykke Sukker, som Hollænderne hang op under Loftet, og som alle slikkede af.

English

Whether truth is defined more empirically as the agreement of thinking with being or more idealistically as the agreement of being with thinking, the point in each case is to pay scrupulous attention to what is understood by being and also to pay attention to whether the knowing human spirit might not be lured out into the indefinite and fantastically become something such as no existing human being has ever been or can be, a phantom with which the individual busies himself on occasion, yet without ever making it explicit to himself by means of dialectical middle terms how he gets out into this fantastical realm, what meaning it has for him to be there, whether the entire endeavor out there might not dissolve into a tautology within a rash, fantastical venture.

If, in the two definitions given, being [Væren] is understood as empirical being, then truth itself is transformed into a *desideratum* [something wanted] and everything is placed in the process of becoming [Vorden], because the empirical object is not finished, and the existing knowing spirit is itself in the process of becoming. Thus truth is an approximating whose beginning cannot be established absolutely, because there is no conclusion that has retroactive power. On the other hand, every beginning, when it is made (if it is not arbitrariness by not being conscious of this), does not occur by virtue of immanent thinking but is made by virtue of a resolution, essentially by virtue of faith. That the knowing spirit is an existing spirit, and that every human being is such a spirit existing for himself, I cannot repeat often enough, because the fantastical disregard of this has been the cause of much confusion. May no one misunderstand me. I am indeed a poor existing spirit like all other human beings, but if in a legitimate and honest way I could be assisted in becoming something extraordinary, the pure I-I, I would always be willing to give thanks for the gift and the good deed. If, however, it can occur only in the way mentioned earlier, by saying eins, zwei, drei, kokolorum or by tying a ribbon around the little finger and throwing it away in some remote place when the moon is full — then I would rather remain what I am, a poor existing individual human being.

The term “being” in those definitions must, then, be understood much more abstractly as the abstract rendition or the abstract prototype of what being in concreto is as empirical being. If it is understood in this way, nothing stands in the way of abstractly defining truth as something finished, because, viewed abstractly, the agreement between thinking and being is

always finished, inasmuch as the beginning of the process of becoming lies precisely in the concretion that abstraction abstractly disregards.

But if being is understood in this way, the formula is a tautology; that is, thinking and being signify one and the same, and the agreement spoken of is only an abstract identity with itself. Therefore, none of the formulas says more than that truth is, if this is understood in such a way that the copula is accentuated-truth is-that is, truth is a redoubling [Fordoblelse]. Truth is the first, but truth's other, that it is, is the same as the first; this, its being, is the abstract form of truth. In this way it is expressed that truth is not something simple but in an entirely abstract sense a redoubling, which is nevertheless canceled at the very same moment.

Notes

1. Commentators are sharply divided over what Kierkegaard is saying here.
 - (a) He's a skeptic or solipsist
 - (b) He's developing an innovative adverbial notion of truth (Daniel Watts)
2. The modest thesis: *Truth* does *not* occur in an objective (naturalistic, descriptive, third-person) account of reality.
 - (a) Is this something that Kierkegaard actually says? Or am I reading Putnam back into him?
 - i. "The notion of the truth as identity of thought and being is a chimera of abstraction." (p 176)
 - ii. "There is objectively no truth for existing beings, but only approximations." (p 195)
 - iii. "The abstract answer has significance only for the abstraction into which an existing spirit is transformed when he abstracts from himself *qua* existing individual." (p 195)
 - iv. "objectively there is no truth for existing individuals" (p 201)
 - v. "Here again we are reminded of my thesis that subjectivity is truth; for an objective truth is like the eternity of abstract thought, extraneous to the movement of existence." (p 278)
 - (b) What is Kierkegaard's argument for this claim?

"Being" can either be taken in a concrete (empirical) sense, or an abstract sense. Having it both ways would be Hegel's sought-after identity of subject and object

 - i. If "being" is understood empirically, then ... It's impossible (practically? theoretically?) for existing (i.e. temporally conditioned) beings to get the truth. We only ever achieve *approximations*.
 - A. Is K presupposing a Leibnizian metaphysical thesis, i.e. that reality is conceptually inexhaustible?

“... there are two media: the medium of abstract thought, and the medium of reality.” (p 278)

“What reality is cannot be expressed in the language of abstraction.” (p 279)

Abstract thought’s concept of reality “is a false reflection, since the medium within which the concept is thought is not reality, but possibility.” (p 279)

“For thought takes existence away from the real and thinks it by abrogating its actuality, by translating it into the sphere of the possible.” (p 281)

B. Is K presupposing a Hegelian semantic thesis, i.e. that it’s impossible to know individual truths in isolation?

C. We are in a process of becoming

ii. If “being” is understood abstractly, then ...

Truth becomes a tautological notion, viz. *reduplication*

If *Truth* is tautological, then it doesn’t play the practical role we demand of it

“... there are speculative philosophers who write what, when it is to be read in the light of action, shows itself to be nonsense, unless it is, perhaps, intended only for fantastic beings.” (p 171)

“... the knower is an existing individual for whom the truth cannot be such an identity as long as he lives in time.” (p 176)

iii. Truth involves judgment or decision

“Objectively there is no infinite decisiveness.” (p 181)

(c) Kierkegaard’s methodological injunction: inquiry into the concept of *Truth* ought not abstract away from our situation

“That the knowing spirit is an existing individual spirit, and that every human being is such an entity existing for himself, is a truth I cannot too often repeat; for the fantastic neglect of this is responsible for much confusion.” (p 169)

“... the misfortune of speculative philosophy is again and again to have forgotten that the knower is an existing individual.” (p 183)

3. Against the objective way to God

“But this is in all eternity impossible, because God is a subject, and therefore exists only for subjectivity in inwardness.” (p 178)

4. The opposite of truth is *Sin* (p 186)